REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXVIII- rujan 2014.

Žrtve cionističkih progona:
RUDOLF HESS

Tema:
EMPATIJA BEZ SIMPATIJE

Filozofska mišljenja:
RASA, IDENTITET, ZAJEDNICA - 3. DIO

Činjenice:
O DEPORTACIJAMA

Žrtve cionističkih progona:
RUDOLF HESS

Walter Richard Rudolf Hess, bio je važna ličnost nacional-socijalističke Njemačke, djelujući kao Hitletov zamjenik u NSDAP-u. Uvečer pred početak rata sa Sovjetskim Savezom, sam je odletio u Škotsku u namjeri pregovaranja o miru s Ujedinjenim Kraljevstvom, no umjesto toga bio je uhićen i zatvoren. Na suđenju u Nurembergu osuđen je na doživotni zatvor u Spandauu, gdje je umro 1987. Njegova smrt službeno se vodi kao samoubojstvo, no postoje brojne priče o tome da je ubijen. Hess je zbog svojih djela postao primjer i legendarna ikona te često nosi naziv Zatvorenik mira.

Hess je rođen 26. travnja 1894. u Aleksandriji u Egiptu, gdje je radio njegov otac. Obitelj se 1908. preselila nazad u Njemačku, a Hess je tamo bio upisan u školski internat. Iako je želio postati astronom, njegov otac uvjerio ga je da studira ekonomiju u Švicarskoj. Na početku Prvog svjetskog rata, pridružio se 7. Bavarskoj artiljerijskoj regimenti te je postao pješak i zbog svojih djela nagrađen je Željeznim križem drugog reda. Nakon brojnih ozljeda, uključujući ranu na prsima toliko tešku da mu nije dozvoljen povratak na bojište, Hess je prebačen u Carske zračne snage. Prošao je zrakoplovnu obuku i služio je u odredu s činom poručnika.

Nakon rata, u jednom od najtežih perioda Njemačke, Hess se vratio u München i pridružio se odredima *Freikorps*-a. Također se pridružio društvu Thule, okultno-mističnoj organizaciji. Upisao se i na Sveučilište u Münchenu, gdje je studirao politologiju, povijest, ekonomiju i geopolitiku kod profesora Karla Haushofera. Nakon što je čuo Hitlerov govor u svibnju 1920., pridružuje se nacional-socijalističkom pokretu. Hess je sudjelovao i u neuspjelom münchenskom puču te je odslužio zatvorsku kaznu od sedam i pol mjeseci u Landsbergu. Kao Hitlerov privatni tajnik, zapisao je i djelom uredio Hitlerov *Mein Kampf*. Hess se s vremenom uspeo do pozicije zamjenika vođe stranke, te je postao treća vodeća osoba u Njemačkoj, iza Hitlera i Göringa.

Hess je 10. svibnja 1941. odletio samostalno u Škotsku želeći pregovarati o miru između Njemačke i Britanije. Padobranom se spustio iz svog aviona blizu mjesta Eaglesham, južno od Glasgowa, te je pritom slomio. Ubrzo je uhićen.

Planirao se sastati s Vojvodom od Hamiltona i Brandona. Vjerovao je da je Hamilton oporba

Churchillu, kojeg je držao odgovornim za izbijanje rata. Njegov prijedlog za mir uključivao je povratak svih europskih zemalja pod njemačkom okupacijom njihovim nacionalnim vladama, ali uz prisutnost njemačke policije u njima. Njemačka bi također platila odštetu za ponovnu izgradnju srušenih objekata u tim zemljama. Zauzvrat, Britanija bi dala svoju podršku u ratu protiv Rusije.

Churchill je odbacio Hessovu mirovnu ponudu i zadržao ga kao ratnog zarobljenika. Hess je naknadno prebačen u mjesto Mychett Place blizu Aldershota. Kuća u kojoj se nalazio bila je ozvučena. Frank Foley i još dvojica drugih agenata MI6 dobili su posao obaviti informativne razgovore s Hessom, odnosno „Jonathanom" kako su ga zvali. Churchillove naredbe bile su takve da se Hessa mora strogo izolirati te da se moraju poduzeti sve mjere kako bi se došlo do informacija od njega, koje bi mogle biti korisne. Iako je Hess bio službeni zamjenik Hitlera, znao je vrlo malo detalja vezanih za vojne informacije.

Brojne kontroverze kruže i danas o tome da li je Hitler znao za Hessovu namjeru mirovnih pregovora s Britanijom. Poznato je da je Hess u ranim danima pilotske obuke bio u društvu osobnog Hitlerovog pilota, Hansa Baura.

Hess je bio u pritvoru sve do završetka rata. Zatim je optužen i suđeno mu je na poznatoj lakrdiji zvanoj Nuremberška suđenja, pred Međunarodnim vojnim tribunalom. Proglašen je krivim za „zločine protiv mira" („planiranje i pripremanje agresivnog rata") te „zavjere," zajedno s drugim njemačkim vođama, za počinjenje zločina. Začudo, Hess je proglašen nedužnim za „ratne zločine" i „zločine protiv čovječnosti."

Hess je, nakon izlaska Baldura von Schiracha i Alberta Speera 1966., ostao jedini zatvorenik u Spandauu. Dva desetljeća je njegov jedini prijatelj bio je upravitelj Eugene K. Bird, s kojim je postao bliski prijatelj. Bird je kasnije napisao knjigu o Hessu: *The Loneliest Man in the World: The Inside Story of the 30-Year Imprisonment of Rudolf Hess*.

Ranih 70-ih, američke, britanske i francuske vlasti pokušale su nagovoriti sovjetske vlasti da puste Hessa na slobodu zbog njegove starosti. Sovjeti su službeno odbacili takav prijedlog te su opetovano odbijali razmotriti bilo kakvo smanjenje Hessove doživotne kazne." Američki predsjednik Richard Nixon također se zalagao za puštanje Hessa i izjavio je da bi se SAD, Britanija i Francuska trebale i dalje zalagati za njegovo puštanje.

U posljednjim godinama svog zatvorskog života Hess je bio slabašan i krhak stari čovjek, slijep na jedno oko, koji je hodao sa štapom.

Živio je doslovce u potpunoj izolaciji prema strogim pravilima koja su nalagala dnevnu rutinu. Pravila su nalagala da Hessa službenici ne smiju čak niti oslovljavati njegovim imenom. Bio je prozvan „zatvorenikom br. 7.“ Tijekom rijetkih posjeta njegove žene i sina bilo mu je strogo zabranjeno grljenje ili bilo kakav fizički kontakt s njima.

Držanje jednog čovjeka u Spandau, koštalo je zapadno-njemačku vladu oko 850 000 maraka godišnje. Dodatno, savezničke sile morale su dati službenika i 37 vojnika koji su se izmjenjivali kroz smjene, kao i direktora te tim čuvara kroz cijelu godinu.

Dana 17. kolovoza 1987. Hess je umro u zatvoru Spandau u Zapadnom Berlinu. U svojoj 93. godini, bio je jedan od najstarijih zatvorenika. Pronađen je u ljetnoj kući u vrtu koji se nalazio u osiguranom djelu zatvora, sa električnim kabelom omotanim oko vrata. Njegova smrt proglašena je samoubojstvom uslijed gušenja koje je ostvareno vezanjem kabla na zasun prozora u ljetnoj kući.

Hess je pokopan u Wunsiedelu, a zatvor Spandau naknadno je srušen kako bi se spriječilo da postane svetište.

Hssovo samoubojstvo vrlo brzo je postalo kontroverzno jer je sam Hess bio preslab da bi se ubio. Nije mogao dići ruke iznad ramena te je bio preslab da zaveže omču. Ožiljak na njegovom vratu bio je horizontalan, dok je obično takav ožiljak na žrtvama vješanja dijagonalan. Dokazi upućuju na to da je vješanje izvršila neka druga osoba. Vlasti su njegov leš stavili u sanduk koji je bio čvrsto zavaren. Britanske vlasti zaustavile su njemačku vladu u pokušaju policijske istrage.

Nakon njegove smrti, nacionalisti iz Njemačke i ostatka Europe okupljali su se svake godine u Wunsiedelu kako bi održali memorijalni marš. Ova okupljanja su bila zabranjena između 1991. i 2000. te su se nacionalisti morali okupljati u drugim gradovima i zemljama. Skupovi su ponovno dopušteni 2001. Na tim skupovima znalo se okupiti i do 7000 ljudi. Nakon promjena zakona u Njemačkoj, ova okupljanja ponovno su zabranjena 2005.

Nakon brojnih neugodnosti i općinskog protivljenja dotičnim skupovima, Hessovi posmrtni ostaci su ekshumirani i kremirani. Članovi obitelji prosuli su njegov pepeo na moru; spomenik koji je nosio natpis „*Ich hab's gewagt*“ („Ja sam se usudio“), uništen je.

Još uvijek kruže brojne priče, teorije i misterije o Hessovom letu u Škotsku, kao i o cijeloj priči i detaljima njegovog zatvaranja.

Neovisno o tim detaljima, Hess je bio i ostao primjer čovjeka koji je želio postići mir između bratskih naroda. Taj prijedlog je odbijen, a „zatvorenik br. 7“ postao je simbolom mučenika.

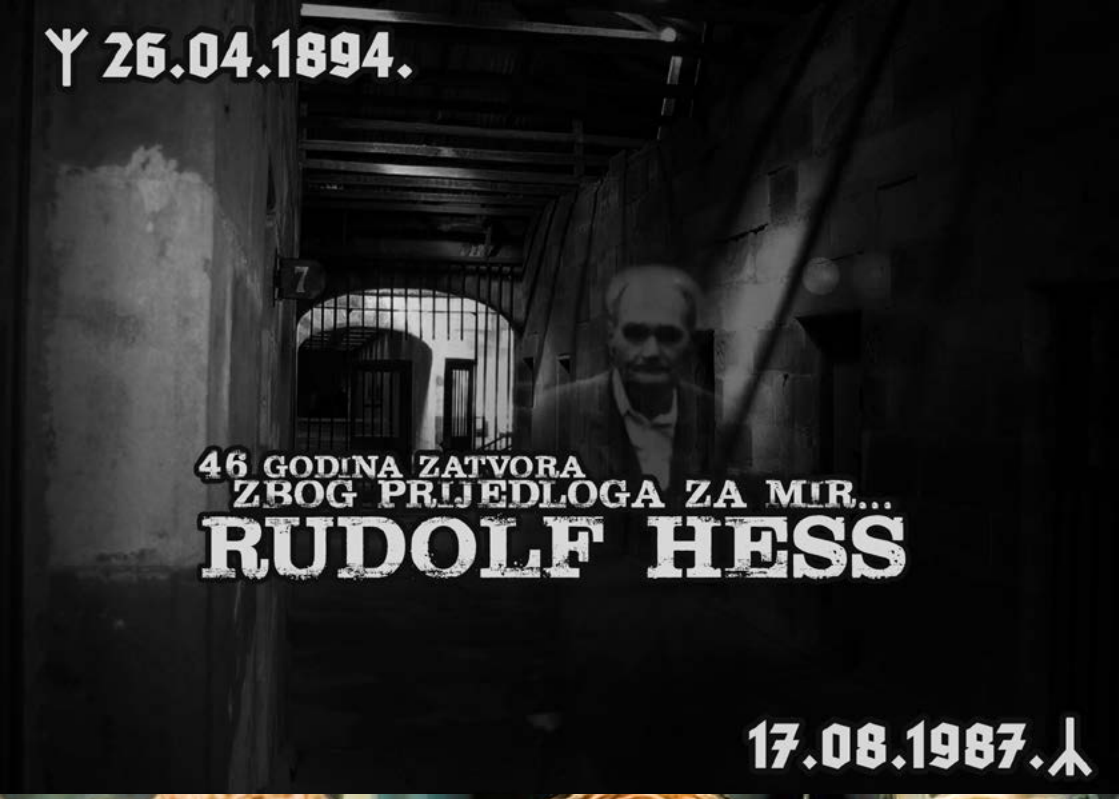

BIJELI
BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.

EMPATIJA BEZ SIMPATIJE

Židovi imaju mnoge jedinstvene psihološke karakteristike koje ih čine radikalno različitima u odnosu na ne-Židove. Jedna od kvaliteta koju Židovi posjeduju u situacijama jedan-na-jedan, pa čak i grupnim situacijama, je oduševljavajuća osjetljivost na suptilnosti, nijanse, želje, misli i emocije ne-Židova. Oni mogu sjesti s ljudima svih rasa i komunicirati s njima izuzetno dobro. To je bez sumnje jedan od razloga za njihovu istaknutu ulogu u medijima i posredništvu.

Kada to žele, Židovi se mogu nositi sa svim vrstama ljudi, visokim i niskim, bogatim i siromašnim, svih rasa, pa čak i najodvratnijim i najtežim osobnostima, s diplomacijom, delikatnošću i taktikom, strpljivo podređujući i krijući svoje misli i osjećaje u tom procesu.

Unatoč temeljnoj bešćutnoj nezainteresiranosti za dobrobit bijelaca, crnaca, mestika, Arapa, Azijata ili bilo koga drugog - Židovi su najnehumaniji narod na svijetu – oni se ipak više osjećajno i intimno angažiraju oko pojedinih članova svih rasa i supkultura, čak štoviše, i oko onih koje niti vlastiti srodnici ne žele. No, hladnoća i instinkt za dominaciju i manipulaciju vreba iza naizgled brižne i suosjećajne fasade. Nije to neiskrenost u smislu kakvom ga mi razumijemo, već funkcija njihovih dvoličnih umova.

Vjerujemo da je ova sposobnost da se bijelce, zapravo sve ne-Židove, učini suosjećajnima i ugodnima analogna, kroz još suptilniji i sofisticiraniji način u odnosu na „pobjedničku osobnost," „visokim razinama društvene kompetencije" i „društveno dominantnom profilu osobnosti" koje je psiholog J. Philippe Rushton otkrio među crncima. O potonjima je istaknuo: „Oni su društveni, pričljivi, socijalni, topli i prijateljski. Psihometrijski gledano, oni postižu veliki uspjeh na dimenziji ekstraverzne osobnosti. Oni su također mnogo manje zbrinuti, sramežljivi i plašljivi od bijelaca." ("Solving The African IQ Conundrum: 'Winning Personality' Masks Low Scores," VDare.com, 12. kolovoz 2004.)

Slijedi konkretni prikaz.

Američki katolički laik opisao je kratku raspravu koju je 2011. imao sa izraelskim ambasadorom u Vatikanu, nakon što je pohodio govor u franjevačkom samostanu s pogledom na ruševine antičkog Foruma u Rimu.

Tijekom perioda pitanja i odgovora katolik je postavio pristojno ali naglašeno pitanje o izraelskom oštrom odnosu prema Palestincima. Kasnije mu je franjevački svećenik osobno zahvalio: „Mi ne možemo razmišljati na taj način. Mi smo katolici."

Nakon toga, izraelski ambasador, praćen dvojicom naoružanih čuvara, prišao je čovjeku koji je postavio pitanje i razgovarao s njim o Americi, filmovima o Stanliju i Oliju te drugim nebitnim stvarima. Izraelac je očigledno razmatrao čovjeka, možda ga čak i identificirao na neki način.

Rasno naivni katolik, koji ipak posjeduje više samosvijesti od većine ne-Židova, napisao je:

Čudno je da sam, u tim minutama dok mi se on obraćao, osjećao iskreni odnos s njim. Svidio mi se; u stvari, osjećao sam neku vrstu bliskosti s njim, onu koju nisam osjećao kada sam ranije razgovarao sa svećenikom. Veleposlanikov sustav vjerovanja mi je stran. Njegov govor, ispred nas i pape, bio je očito nešto više taktička vježba u trenutnoj izraelskoj dezinformacijskoj kampanji. Ipak, nisam osjećao ništa drugo osim naklonosti tog službenog predstavnika vlasti prema mom plemenu [katolicima].

Zašto bih osjećao veću bliskost s tim čovjekom nego sa svećenikom koji dijeli moja vjerovanja o ovom i idućem svijetu? Njegovo prijateljsko nasmiješeno lice i govor njegova tijela uvukli su me u njegovu ljubav za Stanlija i Olija, primijetio sam da je dio mojih dobrih osjećaja prema njemu bio i pomalo žaljenje za njega. Činio se simpatičnim i ranjivim, za razliku od bilo kojeg Arapa s kojim sam ikad govorio. Osjećao sam se ugodno zbog njegovih manira. Činilo se kao da me aura uvukla u čudni oblak, induciranim da se poistovjetim, emocionalno i fizički, s prošlim patnjama Židova i da odbacim gotovo sve što smatram značajnim u današnjim patnjama Iračana, Afganistanaca, Libijaca i Sirijaca.

Neke od točaka za razmatranje:

- Pisac je neobično otvoren, iskren i samosvjestan. Ipak, njegovo objektivno razumijevanje nepravde ne razrješuje psihičko i emocionalno poistovjećivanje sa Židovima, unatoč činjenici da nije uzvraćeno. Ta jarka asimetrija je nevažna ne-Židovima.
- Židovi rutinski svugdje idu. Izraelski ambasador potuca se u stranom okruženju.
- Izraelski ambasador bio je u pratnji dvojice *naoružanih* čuvara u franjevačkom samostanu. Ovo očito nije izazvalo nemir. Cjelokupne mjere sigurnosti, pretpostavljamo, bile su višeslojne, sofisticirane i opsežne, koje su osigurali Židovi, Rimokatolička crkva i talijanske vlasti.
- Barem neki od sudionika, poput pisca i franjevačkog svećenika, bili su svjesni okorjelosti, sebičnosti i neistinitosti propagande, barem intelektualno.

• Unatoč izrazito grešnoj i neobranjivoj prirodi izraelskog ponašanja, ambasador je čak privukao informiranog slušatelja u svoju „auru," u svoj „čudni oblak," uzrokujući da se čovjek poistovjeti fizički i emocionalno sa „Židovima" i njihovim mitom o progonu, koji nekako uvijek zasjeni neprekidne beskrajne kolosalne pljačke koje čine protiv drugih. Da su žrtve kojim slučajem bijelci, ne bi primili nikakvu naknadu za to.

- Izraelac se doimao „simpatičnim i ranjivim [!],za razliku od bilo kojeg Arapa s kojim sam ikad govorio." Čovjek je bio pod osjećajem „ugode" zbog njegovih manira, iako je „osjećao malo žaljenja prema njemu."
- Židovi su sposobni probuditi tako pozitivne reakcije u ne-Židovima (uključujući i njihove žrtve) čak i dok čine najokrutnije zločine. Ova čudna čarolija, baš kao i ona vradžbina bačena na Winstona Smitha od strane njegova mučitelja O'Briena u Orwellovoj *1984.*-oj, uzrokuje da ne-Židovi odbacuju zakon i moralne principe kad god su u pitanju Židovi.

Ova čudna i neopipljiva moć je svakako glavni izvor židovske dominacije. Židovi posjeduju nevjerojatnu sposobnost suosjećanja s drugima, blisko ih istražujući i uzimajući njegove mjere, razumiju i angažiraju se, čak ih i hipnotiziraju, bez da osjećaju i najmanje sažaljenje ili suosjećanje.

Ovo razilaženje empatije (sposobnosti za sudjelovanjem u doživljavanju tuđih osjećaja, želja i ideja) i simpatije (općenite brige) je potpuno strano bijelcima, koji ne razumiju i ne mogu se nositi s tim na zdravi način. Za njih je empatija jednaka simpatiji. U engleskom jeziku ove riječi su sinonimi. Potpuno je drugačije za Židove.

S tim u vezi je upečatljivo koliko često proces ciljanja i uništavanja ne-Židova uključuje uspostavljanje intimnih osobnih kontakata sa žrtvama (poznat u špijunskim krugovima kao „humint" .- human inteligence), djelomično u pokušaju da dominiraju, no većim dijelom da hladno procjene nesretne savladane mete licem u lice. Netko bi se zapitao kako bi Židovi izgledali u sukobu da su lieni ove prilike.

Nekada se koriste predstavnici židovske zajednice ili novinari mainstram medija. Međutim, često osobni židovski prijatelj, poznanik ili kolega žrtve bivaju iskorišteni za ovu svrhu.

Tako je Eddiu Jacksonu, bivšem galanterijskom partneru Harrya Trumana u Kansas Cityu, prišlo iz vedra neba organizirano Židovstvo 1947./78. i reklo mu da pritisne predsjednika da prizna Izrael, kao i da pruži osobni pristup važnijim Židovima da budu čvrsta ruka izvršnom direktoru i da mu korumpirano donesu novce i glasove.

ADL je koristio prijatelja Davida Irwinga, Jamesa Jacobsa, izvršnog direktora u NASA-i i stručnjaka za nuklearnu energiju, kako bi potajno prikupljao osobne podatke o autoru njihovoj dugogodišnjoj kampanji da ga unište. Jacobs se veselo odazvao, kao da je rezanje vrata njegovom prijatelju najprirodnija stvar na svijetu.

Prema povjerljivom dopisu ADL-a iz 1977., Jacobs je izjavio „da Irwing definitivno nije anti-semit…“ To je ostala istina do danas, unatoč svemu tome, Židovi su učinili štetu autoru. To je predvidljiv, fatalni, pizdunski odgovor ne-Židova Židovima koji ih intenzivno preziru u progone ih. Odnos se može jedino opisati kao sadomazohizam.

U svakom slučaju, ne-Židovi su zavedeni. Oni pogrešno shvaćaju židovsku simpatiju, jer u njihovim umovima simpatija i empatija idu ruku pod ruku. Oni najviše brinu zbog fikcijske židovske patnje nego što mare za najgore nepravde koje Židovi čine protiv drugih.

Nekada su bijelci kroz zabavu koristili stereotip „nedokučivog Orijenta.“ Da su mislili na Židove umjesto na istočne Azijce, oznaka bi bila prikladna.

THE JEWISH GAS CHAMBER HOAX

20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM

PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST

WWW.GASCHAMBERHOAX.COM

MARCH 5 2014

Važnost zajednice

Kao što je ranije navedeno, rasni i etnički identitet imaju svoj puni značaj i vrijednost u prisutnosti osjećaja organske duhovne zajednice. Naravno, sličnost rasnog i etničkog tipu među ljudi doprinosi njihovom osjećaju organske zajednice, ali potonji također utječe na kolektivni identitet na temelju prvog. Ovaj tip zajednice spomenut ovdje može se bolje razumjeti razlikovanjem ideje zajednice od društva.

prava zajednica postoji tamo gdje skupina ljudi osjeća organsku pripadnost i solidarnost, s postojanjem psiholoških međusobnih veza, dok je društvo samo masa ili skup obično isključenih pojedinaca. U društvu, vezen među pojedincima su površne i mehaničke (a time i njihova kratkotrajna priroda). S druge strane, u organskoj zajednici, pojedinci ne mogu biti promatrani kao samodostatni i neovisni subjekti; energija njihovog postojanja nasljeđuje njihovu međusobnu duhovnu povezanost u cjelini.

To je u suprotnosti s liberalnim individualizmom – koji, u teoriji, u pogledu društva, znači ništa više od zbroja svih njegovih dijelova, a, u društvenom životu, znači temeljni osjećaj odvojenosti među pojedincima. Tradicionalni holistički pogled na društvo drži da je normalno stanje ljudskog društvenog poretka, dakle duhovna zajednica, a ne individualističko društvo, da je zajednica viša od pojedinca. To, naravno, ne vodi do totalitarizma ili negiranja značenja pojedinačne osobnosti, koja daje veliku vrijednost unutar konteksta života zajednice. Umjesto toga, holizam odbacuje individualizam kao perverziju društvenog života i negativnu devijaciju, za razliku od normalnog stanja.

Individualizam rezultira raspršivanjem društvenog života, u raspadu osjećaja zajedništva i osjećaja duhovne povezanosti. Sav osjećaj zajedništva, dakako, nije nikad u potpunosti

izgubljen, jer on je svojstven svim ljudskim društvima, no može biti oslabljen ili narušen, s posljedicama koje se osjećaju na općem dobru i potpunom nestanku ili narušavanju međuovisnosti između članova društva. To ukratko znači odlazak iz organske zajednice u moderno društvo. Riječima Edgara Juliusa Junga, „suma ljudi s jednakim pravima oblikuje moderno [zapadnjačko] društvo. Bez duha istinske zajednice, bez unutarnje obveze, oni žive u glupoj zlobi. Formalna ljubaznost i loše zagrijana humanost prikrivaju napornu zavist, odbojnost i neuživanje…“

Prema tome, kao što je Tomislav Sunić pisao, individualističko društvo „liberalnih zemalja postupno vodi do socijalnog otuđenja, i najvažnije, do etničke i nacionalne isčupanosti.“ Drugim riječima, kolektivni identiteti, kao što su etnički i rasni identiteti, se destabiliziraju ili rastapaju u atomizirano individualističko društvo zbog manjka ljudskog osjećaja zajedništva i solidarnosti. Bez organskog osjećaja zajedništva i duhovnih veza, narodi se raspadaju i pretvaraju u masu pojedinaca. Rasni i etnički identitet ne mogu više imati značenje kakvo su nekada imali u prošlim društvenim oblicima.

Međutim, povratak u zajednicu je uvijek moguć; socijalna bezobličnost nije trajno stanje. Stoga je jasno da je jedan od ključnih zadataka modernog bijelca bitka za obnovu žive zajednice, kako bismo vrednovali kolektivne identitete. To je isto kao i intelektualna potreba za stalnim uspostavljanjem holističke vizije koja vrednuje organsku duhovnu zajednicu i koja odbacuje individualizam kao grešku. Ukoliko se to ne učini, to znači neuspjeh u obnavljanju nečijih ideja u najvećoj mogućoj mjeri, da se potpuno obrani nečiji pogled na svijet. S temeljnim vrijednostima rase, etnos i tradicija moraju uvijek biti uključeni u zajednicu, koja ih sve povezuje u više jedinstvo.

Zaključak

1) Etniciteti postoje kao zasebni kulturni entiteti, iako kulturne i etničke skupine postoje na manjim i višim nivoima, što je razlog zašto netko može govoriti i o europskim narodima i o jednom europskom narodu.

2) Kulture općenito komuniciraju međusobno i razmjenjuju stvaralaštva; one obično nisu u potpunosti zatvorene prema drugim kulturama. Pod normalnim uvjetima ova komunikacija ne eliminira njihovu jedinstvenost i postojanje kao zasebnih kultura zbog prirodne selekcije i ograničene prirode kulturnog dijaloga; samo potpuna otvorenost, koja je abnormalna, eliminira posebnost.

3) Rasna vrsta ima posebnu sociološku funkciju, ostavljajući svoje trag i na kulturi i na etnicitetu. Rasa je čimbenik etničkog identiteta; promjena rasne pozadine etniciteta također mijenja njen karakter i identitet. Opstanak određenog etno-kulturološkog identiteta tako ovisi o otporu rasnom miješanju koje negativno transformira rasnu vrstu.

4) Rasnom miješanju, međutim, ne može se suprotstaviti samo spominjanjem pojma očuvanja, već se mora suprotstaviti na temelju principa. Miješanje rasa mora biti odbačeno kao devijacija u odnosu na normalni društveni poredak; rasna homogenost je potrebna za etno-kulturnu stabilnost.

5) Konačno, rasni i etnički identitet pronalaze smisao samo tamo gdje postoji osjećaj

pripadanja duhovnoj zajednici, koja je i sama uvećana etničkom i rasnom homogoenošću. U individualističkim liberalnim društvima, etničke veze i identitet također su oslabljeni.

Put prema naprijed, prema promijeni društvene stvarnosti i svladavanju liberalizma, egalitarizma i multikulturalizma, leži prvenstveno u domeni misli, u sposobnosti da se uspješno izazove dominantna ideologija na intelektualnom planu. Tada će hegemonija liberalizma biti konačno poražena.

Pandora
Vijesti za koje vlast i mediji ne žele da znate

To je razlog
zašto se borimo!

O deportacijama

Rasni problem zahtijeva deportaciju/repatrijaciju/preseljenje/protjerivanje. Baš kao što su stranci zatrpali naše područje, fizički preneseni u naše domovine kako bi uništili naše narode, tako ih se može i prenijeti nazad.

Prvi korak je odmah i u potpunosti zaustaviti „legalnu“ i nelegalnu bjelačku imigraciju.

Drugi korak je preokret teške mase gospodarskih i političkih poticaja koji su napravljeni za stvaranje trenutnog debakla. To uključuje provedbu strogih imigracijskih zakona, koji danas ne postoje u niti jednoj zemlji Europe, a najčešće se krše i oni postojeći, mlitavi. Promjene ovih zakona već bi imale snažan učinak na poticanje „samo-deportacije.“

Iako ovakve mjere daju dobar početak i ključne su komponente svake zdrave populacijske politike, one nisu dovoljne. Budući da je bijela rasa suočena s neposrednom opasnosti za opstanak, svi ne-bijelci, uključujući Židove, moraju otići. Nije bitno koliko grub taj postupak mora biti, baš kao što ne smeta Židovima, vladajućim izdajnicima i drugim protu-bjelačkim elementima koliko su katastrofične i okrutne njihove politike prema našim narodima.

Što prije se takve mjere počnu provoditi, to će biti manje novih dolazaka, biti će lakši i čišći postupak. Što godine dalje odmiču i što se dulje odgađa odlučna akcija, to će biti sve teže.

Sjetimo se Abrahama Lincolna, koji se protivio rasnom miješanju i zagovarao je preseljenje američkih crnaca izvan SAD-a.

Međutim, njegov položaj bio je manje radikalan od toga kako zvuči. Većina crnaca nije željela otići – očekivano s njihove strane, budući da se nisu smatrali Afrikancima – a nitko ih baš i nije želio prihvatiti. Međutim, Lincoln je inzistirao da emigracija mora biti neobavezna i o

trošku države.

Njegov odvjetnik, general Edward Bates, s druge strane, zahtijevao je obaveznu deportaciju: Crnac, naglasio je, nikada ne bi otišao dobrovoljno. Budući da je Batesova pozicija nepobjediva, Linkolnova politika očito nije bila dalekosežni program. Usput rečeno, Bates i njegova žena imali su 17-ero djece, u doba kada rađanje nije bilo nimalo sigurno kao što je danas.

Prevladavajuća politika bijelog rasnog uništenja, bolje rečeno genocida, je zločin prema međunarodnom zakonu. Budući da počinitelji tog genocida predstavljaju vladajuću klasu, oni zasigurno neće kazneno goniti sami sebe, barem ne više nego što su komunisti bili kažnjavani nakon pada njihovog sistema.

Opipljivo je da današnji kriminalci ne zauzimaju ikakve moralne visine. Oni stoje samostalno osuđeni ispod vlastitih zakona, ne mareći za svoje konstantno ponavljane licemjerne moralne izjave.

Etničko čišćenje i genocid proveden pomoću masovne imigracije i drugih metoda nisu moralno superiorni rasnom odvajanju kroz masovnu deportaciju. Ono što je dosad učinjeno je zapravo veće zlo. Prikrivanje zločina u medijima nije jednako ne-činjenju osnovnih djela.

Zanimljivo je kako je *New York Times* istaknuo, „etničko čišćenje bilo je gledano ne tako davno kao legitimni alat vanjske politike. U prvom dijelu 20. stoljeća, prisilni pomaci stanovništva nisu bili rijetkost, kako su se multikulturalna carstva raspadala i nacionalizam je doveo do stvaranja novih, etnički homogenih zemalja.“

Postoje brojni povijesni presedani za uklanjanje, uključujući:

- protjerivanje Židova iz raznih zemalja Europe (1290. – 1944.)
- protjerivanje Maura iz Španjolske (1492./1609.)
- repatrijacija crnaca u Afriku: Američko kolonizacijsko društvo i Liberija (1816. – 1847.)
- Akt o uklanjanju Indijanaca u SAD-u (1830.)
- rusko preseljavanje muslimana u Otomansko carstvo (1864. - 1867.)
- meksička repatrijacija u SAD-u (1930. – 1935.)

- sovjetska deportacija Koreanaca u Sovjetsku središnju Aziju (1937.)
- sovjetska deportacija 1,5 milijuna krimskih Tatara, Čečena, Kurda, Armenaca i drugih naroda (1943. – 1944.)
- masovna razmjena hindusa i muslimana između Indije i Pakistana (1947.)

Čini se kako je nekoliko masovnih deportacija bilo „politički korektno“ unutar okvira vladajuće ljevičarske ideologije. Komunističke deportacije, na primjer, jednostavno zbog vrline bivanja komunistom, bile su politički korektne, baš kao što je i genocid koji se provodi nad bijelcima.

Drugi brutalni, ali politički korektni masovni progoni uključuju prisilno protjerivanje milijuna Nijemaca iz istočne Europe nakon Drugog svjetskog rata, od strane komunističkih sila, te Arapa iz Palestine od strane Židova i njihovih američkih, europskih i sovjetskih pristaša.

Zaista, „korektno“ etničko čišćenje na Bliskom istoku nastavlja se i danas, demonstrirajući da su *moć* i *volja* ono što čini deportacije vrijednima.

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!
KREATIVISTI
KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA